بسم الله الرحمن الرحیم

اللهم اجعلنا من انصاره و اعوانه و المستشهدین بین یدیه

عرض سلام و تبریک دارم به مناسبت اعیاد. در این جلسه سعی ما بر این است که تذکراتی را در زمینه برپایی مراسم نیمه شعبان با هم در میان بگذاریم و تجربیاتی را در اختیار عزیزان قرار دهیم.

هدف از جشن نیمه شعبان:

اولین بحث مورد مذاکره این مطلب است که اساساً جشن نیمه شعبان را با چه هدفی باید برگزار کنیم؟ به دنبال چه چیزی هستیم؟ با برپایی مراسم در نهایت به چه نتیجه ای می رسیم؟ این جشن چه ره آوردی برای ما و مستمعین دارد؟

چند هدف را می توان تعریف کرد:

اولین هدف می تواند ابراز شادمانی و سرور و برپایی جشن به مناسبت میلاد سرورمان و امام زمانمان باشد که بسیارخوب و بدون مشکل است. ممکن است گفته شود ما در این جشن ها می خواهیم نام مقدس آقا و سرورمان حضرت حجت عجل الله تعالی فرجه الشریف را بلندآوازه کنیم و حتی در تمام دنیا طنین انداز کنیم و همه مردم را با نام و یاد آن بزرگوار آشنا کنیم.

این دو هدف چیزی است که تقریبا در همه جشن های ما در چند سال اخیر به آن رسیده ایم.

می خواهم چند مطلب دیگر به این هدف اضافه کنم. گاهی ما جشن برگزار می کنیم که فقط شادی کنیم. نفس این کار ایراد و ضرری ندارد، ولی گاهی اوقات ما هدف را در بین این جشن و شادی گم می کنیم و نهایتا مهمان ها لحظاتی را شاد و خوشحال بودند، شربت و شیرینی خوردند، شام خوردند، جایزه گرفتند و لحظاتی را در کنار سایر مسلمانانی که هم فکر و هم تیپ خودشان بودند، خوش بوده اند. این کار مشکلی ندارد ولی خیلی دور از هدفی است که ما در جشن های نیمه شعبان می توانیم داشته باشیم. قصد اصلی این است که به همه مردم دنیا اعلام کنیم که مردم؛ ما آقا داریم. مولا داریم. امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف داریم. صاحب داریم. پدر داریم. خوشبختانه این هدف هم به زعم من در این سالیان اخیر، الحمدلله الحمدلله برآورده شده است. یعنی می بینید که در سرتاسر، به خصوص کشور اسلامی ما، ایام نیمه شعبان که می شود، خدا را شکر چراغانی ها، جشن ها، مراسم زیاد برپا می شود و همه مردم جامعه، کوچک و بزرگ، کم و بیش با نام یاد و ذکر امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف آشنا هستند. خب این نعمت بزرگی است که خدا به جامعه ایران عنایت کرده و به تبع آن آدم حتی در جوامع دیگر هم می بیند؛ در بعضی کشورهای دیگر که الحمدلله توجه و تذکر نام مقدس امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف نسبت به ۴۰ سال قبل، ۵۰ سال قبل خیلی بیشتر شده است. خدا رو شکر، الحمدلله. و این را از عنایات صاحب الزمان عجل الله تعالی فرجه الشریف می دانیم.

ولی آن چیزی که بیشتر باید موضوع هدف و بحث عزیزانی باشد که زحمت می کشند، برای برپایی جشن های نیمه شعبان، چند نکته ای است که بعد از این عرض می کنم. می خواهیم در جشن هایمان به مردم بگوییم که مردم؛ ما امام حی و حاضر و زنده روی زمین داریم که او امروز واسطه فیض بین زمین و آسمان است. او امروز خلیل الله است. او امروز حجت الله است. او امروز باب الله است. این حرف ها یعنی چه؟ یعنی او حجت حی است. حی یعنی زنده. واجب الاطاعه است. ما باید اگر می خواهیم به خدا برسیم، به او مراجعه کنیم. امروز او واسطه بین زمین و آسمان است. از کانال او و از طریق او باید با خداوند متعال ارتباط برقرار کنیم. امروز این امام عصر، این امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف، فرزند امام حسن عکسری علیه السلام او امروز متکفل امور مردم و شیعیانش است. او امروز پدری می کند بر جامعه اسلامی و شیعی و حتی بر همه مردم دنیا. ما اگر هر مشکلی که داریم، طالب حل آن هستیم، طالب گره گشایی از مشکلاتمان هستیم. امروز باید به این بزرگوار مراجعه کنیم.

اجازه بدهید این شأن را توضیح دهم. امام عصر عجل الله تعالی فرجه الشریف دو شأن دارند. یعنی دو شأن ایشان برجسته است. شئون دیگری هم دارند. یک شأن ایشان، شأن قائمیت شان هست که روزی باید ایشان ظهور کنند. قیام کنند. دنیا را پر از عدل و داد کنند و حکومت اسلام را در سر تا سر دنیا برگزار کنند. خب این شأن امروز الان برقرار نیست. در اصطلاح به خواست خدا تعطیل است. یک شأن دیگر آن بزرگوار، شأن امامت و مهدویت ایشان است. شأن امامت و مهدویت امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف همی شود برقرار است. یعنی چه؟ یعنی آن حضرت امام ما هستند. هادی و راهنمای ما هستند. کمک حال احوالات ما هستند. به امر خداوند متعال مسئول و مأمور حفظ و نگهداری کسانی که به ایشان

مراجعه می کنند، هستند. ایشان امروز از جانب خدا مأمور هستند. مؤظفند که به کسانی که به او مراجعه می کنند، رسیدگی کنند. جواب حاجت هایشان را، اعم از دنیوی و اخروی شان را دهند. این مسأله باید برای مردم واضح شود، روشن شود. ما در جشن های نیمه شعبان باید این کار را کنیم.

هدف ۱:

به مردم برسانیم که امام زمان حی و حاضری در میان آن ها زندگی می کند که به سان پدری بسیار مهربان و بلکه از پدر مهربان تر به تعبیر امام هشتم، به تعبیر امام رضا علیه السلام : از پدر دلسوزتر، از مادر مهربان تر، از برادر شفیق تر، از دوست صمیمی تر. او روی کره زمین حضور داره و کریمیست که منتظر است ما به او مراجعه کنیم و از او درخواست کنیم. او کسی است که اگر در مهلکه ای افتاده باشیم، خدای نکرده در مهلکه گناه یا انحراف باشیم و اگر دست طلب به سمت او دراز کنیم، او مأمور و مؤظف قطعی است که جواب بدهد. شیعیان و مراجعینش را از گناه حفظ کند. این رو ما باید به شیعیان در نیمه شعبان برسانیم: آقا شما بی پناه نیستید. شما صاحب دارید. شما مولا دارید. شما پدر دارید. شما آقا دارید. شما پشت و پناه دارید. در گرفتاری ها به او مراجعه کنید. به خصوص در گرفتاری های اعتقادی. گرفتاری های دنیوی هم همین طور. البته در گرفتاری های دنیوی و در حوائج دنیوی، آنچه که آنها برای ما مصلحت دانستند، باید بپذیریم. بعضی وقت ها مصلحت آدم در این نیست که به آن چیزی که دلش می خواهد، برسد. در حوائج دنیوی عرض می کنم. در حوائج اخروی نه، این طوری نیست. از حضرت طلب هدایت کنید، حضرت هدایت می کنند. این هدف برتر و مهمی است که ما در جشن نیمه شعبان باید پیگیری کنیم و مردم را به سمت ارتباط با امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف سوق دهیم. به این موضوع فرهنگ مهدوی می گوییم. این فرهنگ مهدوی باید در بین مردم شیوع پیدا کند. همگانی شود که مردم با امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف زندگی کنند. آنچنان که شیعیان امیرالمومنین با آن حضرت زندگی می کردند. آنچنان که شیعیان بقیه ائمه با آن ها زندگی می کردند و در هر مشکلی به آن ها مراجعه می کردند. امروز هم ما باید این فرهنگ را در بین مردم راه اندازی کنیم. این هدف بالا و بزرگی است که در جشن های نیمه شعبان باید پیگیری کنیم.

هدف ۲:

وقتی این ارتباط برقرار شد، نوبت به اهداف دیگر می رسد. مردمی که به این طریق با امام زمانشان ارتباط برقرار کنند، اینطوری به سمت او گرایش پیدا کنند، به طور طبیعی و با انگیزه هایی که شما در جشن ها به آن ها تزریق می کنید، باعث می شود که طالب این بزرگوار شوند. طالب ظهور حضرت شوند. آنچه را که برای ظهور حضرت لازم است، انجام دهند. از خداوند بخواهند که خدا ظهور حضرت را جلو بیندازد. از خدا بخواهند که زمینه های ظهور حضرت را فراهم کنند. از خداوند بخواهند که موانع ظهور حضرت را برطرف کنند.

هدف ۳:

مردمی که اینگونه شدند، نوبت به هدف بعدی می رسد. عزیز دلم تو اگر منتظر امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف هستی، اگر از خدا ظهور حضرت را طلب می کنی، باید به خودت هم برسی. به قول معروف نمی شود که آدم منتظر مصلح باشد و خودش صالح نباشد. نمی شود من منتظر مهمان باشم و خودم را برای پذیرایی از مهمان آماده نکنم. این چند هدف اولیه ای است که ما به دنبال اهداف نیمه شعبان و جشن های نیمه شعبان مان هستیم و باید در ضمن مراسم نیمه شعبان، به این چند هدف برسیم. اهداف دیگری هم ممکن است تعریف شود که حالا فعلا من به آن ها نمی پردازم. عمدتا این چند هدف هست.

مقدمات جشن نیمه شعبان:

بحث بعدی که خدمت عزیزان عرض می کنم، این است که برای برگزاری جشن نیمه شعبان چه مقدماتی را باید فراهم کنیم؟ چه کارهایی باید کنیم؟ چه برنامه هایی را باید انتخاب کنیم؟

قبل از این که وارد این بحث بشوم یه مقدمه عرض می کنم. ببینید عزیزان مراسم جشن نیمه شعبان یک مراسم معنوی است. مثل یک جشن فارغ التحصیلی دانشگاه نیست. مثل جشن تولد پدرمان یا پسرمان یا دخترمان یا مادرمان یا خواهرمان یا برادرمان نیست. یک مراسم معنوی است. ما می خواهیم بنا بر اون هدفی که قبلا عرض کردم، در مردم القای یک روحیه معنوی کنیم. مردم از نظر معنوی

ارتقا پیدا کنند. اگر قرار است که بنده این کار را بکنم، اگر خودم واجد این مشخصات نباشم، اگر خودم مزه ارتباط با امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف را نچشیده باشم، اگر خودم مزه خدمتگزاری به آستان مقدس امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف را نچشیده باشم، اگر خود من رابطه معنوی قوی ای با امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف نداشته باشم، چجوری می توانم این موارد را به مردم منتقل کنم؟

مهم این نیست که من در یک جشن چه کاری انجام می دهم. ممکن است سخنران باشم. ممکن است از خدمتگزاران حواشی جشن باشم. ممکن است کسی باشم که دم در می ایستم، به میهمانان خوشامد می گویم. ممکن است کسی باشم که چای و آب دست مردم می دهم و ... فرق نمی کند. همه افرادی که در یک جشن نیمه شعبان درگیر هستند، قبل از آنکه به فکر دیگران باشند، اول باید به فکر خودشان باشند. من باید در جایگاهی قرار بگیرم که بتوانم آن اهداف والای جشن نیمه شعبان را به مردم منتقل کنم. پس باید از خودم شروع کنم. لذا پیشنهاد قوی و اکید دارم هرکدام از عزیزان، زن و مرد، کوچک و بزرگ که می خواهند برای امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف در نیمه شعبان یا در بقیه ایام سال قدمی بردارند، ابتدا از خود شروع کنند. آیینه روح خودمان را جلا دهیم و مصفا کنیم تا بتوانیم به دیگران هم نور ببارانیم. اول از خودمان شروع کنیم.

بین دوستان مان رسم بود و هست که از چهل روز مانده به نیمه شعبان شروع می کردند به یکسری اعمال ویژه؛ مانند: قرائت هر روز دعای عهد، قرائت هر روز زیارت آل یس و ... . اعمال ویژه ای را انجام می دادند که ارتباط معنوی شان با امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف قوی تر شود. دوستانی که این کار را کردند، خوشا به سعادتشان و اگر نکردیم، از امروز یا روز اول شعبان شروع کنیم. برای حضرت قرآن بخوانیم، برای حضرت صدقه دهیم، با حضرت ارتباط کلامی داشته باشیم، زیارت های شان را بخوانیم، با ایشان گفتگوی دو طرفه کنیم. دو طرفه نه به مفهوم اینکه ما صدای ایشان را بشنویم، نه؛ جوری با حضرت صحبت کنیم که گویی آن بزرگوار ما را می بیند و صدای مان را می شنود که البته می بیند و می شنود. خدمتشان عرض کنیم آقا جان ما می خواهیم برای شما خدمت کنیم. می خواهیم نیمه شعبان برای شما قدمی برداریم. خودتان دستمان را بگیرید، خودتان کمکمان کنید. ما بلد نیستیم، ما نمی توانیم، شما کمک کنید. در تمام این روزهای قبل از نیمه شعبان هر وقت می خواهیم قدمی برداریم، برای جشن های نیمه شعبان این را مرتب تکرار کنید. به عنوان مثال می خواهیم بازار برویم و خرید کنیم، لوازم تهیه کنیم، محل جشن را دکور برنیم، میز و صندلی بچینیم، گل آرایی کنیم و... .

هر کاری که می خواهیم انجام دهیم:

* حتما با وضو باشیم.
* حتما با یاد حضرت باشیم.
* حتما در ابتدا با توسل به ساحت مقدس امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف شروع کنیم.
* دعای سلامتی حضرت را بخوانیم و صدقه دهیم و بگوییم یا صاحب الزمان عجل الله تعالی فرجه الشریف کمک مان کنید. پیشنهاد اکید دارم به دوستان و عزیزان که در ضمن مراسم، همینطوری که دارید برای حضرت کار انجام می دهید، نزد خود زمزمه کنید، با حضرت مناجات کنید. اگر اهل شعر هستید، اشعار زیبایی را زیر لب زمزمه کنید. دعا بخوانید، صلوات بفرستید و در تمام لحظاتی که در خدمت امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف هستید، روحتان را صفا دهید.

برای ارتباط با آن بزرگوار، این مورد را به عنوان مقدمه قبل از برنامه ریزی برای جشن ها می خواستم عرض کنم که بالاترین کاری است که یک نوکر و یک خدمتگزار باید انجام دهد، بداند که چه کاری انجام می دهد. بفهمد که در چه جایگاهی قرار گرفته است. یادمان باشد که چشمان امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف ناظر بر ماست. ما را می بیند و اگر ببیند که نوکر و خدمتگزارشان برای او کار می کند، خوشحال می شوند. دعا می کنند و چه چیزی بالاتر از این که امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف برای خدمتگزارشان دعا کنند؟ خیلی مهم است که امام عصر عجل الله تعالی فرجه الشریف به درگاه خداوند بگویند که: خدایا !این خدمتگزار من برای من کار کرد، دل مرا شاد کرد، خدایا تو نیز دلش را شاد گردان. این دعا مستجاب است، این دعا ردخور ندارد. این دعا اجابت نشده بر نمی گردد.

برنامه های جشن نیمه شعبان:

سمت و سوی برنامه های جشن با این مقدماتی که عرض کردم، تقریبا مشخص می شود. هر برنامه ای را که در جشن می خواهیم، پیش بینی می کنیم. البته اینجا نمی توانم خیلی بطور مشخص برنامه ها را اسم ببرم. چون کسانی که می خواهند جشن برگزار کنند، نمیدونم

چه نوع جشنی می خواهند برگزار کنند. جشن عمومی است؟ هیئتی است؟ مسجدی است؟ سالنی است؟ منزلی است؟ خصوصی است؟ خودمانی است؟ خانوادگی است؟ جمع کوچک است؟ جمع بزرگی است؟ نمی دانم. ولی کلیات آن، این است که تمام برنامه هایی که می ریزیم، باید در همین جهت باشد.

اگر قرآن می خوانیم، باید آیاتی را انتخاب کنیم که راجع به امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف باشد. بیشتر از ۳۰۰ آیه در قرآن در ارتباط با حضرت وجود دارد که کتاب های آن نیز موجود می باشد. مراجعه و آیات آن را پیدا کنید. آن آیاتی که راجع به امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف است، در مقدمه جشن تلاوت شود. حتما هم با ترجمه و توضیح باشد که مستمعین بفهمند که این آیات راجع به امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف است و توضیحش را متوجه شوند. طبیعتا هر جشنی با قرآن شروع می شود.

ممکن است جشن ما مجری داشته باشد. در جشن های بزرگتر، معمولا یک مجری اعلام برنامه می کند. به مهمانان خوش آمد می گوید و به اصطلاح نخ تسبیح به قسمت های مختلف برنامه است. مجری باید برای این کار آماده باشد. اشعاری که انتخاب می کند، باید در همین جهت باشد. با روح و با هیجان اشعار و متن های دکلمه را بخواند. گویا که امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف جلوی او ایستاده اند و دارد با حضرت حرف می زند. خیلی مهم است که تمام مجریان برنامه، این روح را به حاضرین، به مستمعین منتقل کنند که گویا امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف همین جا ایستاده اند و مورد خطاب ما هستند. این فضا باید بر جشن حاکم شود. نقش مجری در اینجا بسیار مهم است. نه اینکه بیاید و اعلام برنامه کند و برود. نه، به شکلی وسط برنامه ها یک متن کوتاه، چند بیت شعر بخواند تا حال مجلس را عوض کند. با مقدماتی که گفتم، حال خود مجری عوض شده باشد و اینکه حال مردم را منقلب کند. مجددا تذکر می دهم. فقط به دنبال این نیستیم که در جشن شادی صرف کنیم. کف بزنیم. شعر بخوانیم و هلهله کنیم. نه اینها دور از اهداف ماست. ما می خواهیم روح و روان مهدوی در مردم دمی دهد شود. احساسات مردم با حضرت حرف بزند و آنها با حضرت ارتباط برقرار کنند. .این یکی از چیزهای عمومی است که در برنامه جشن هست.

در جشن های مختلف، شما ممکن است مداحی داشته باشید، سخنرانی داشته باشید، مسابقه داشته باشید. اخیرا جشن ها سمت و سوی مختلفی پیدا کرده و برنامه هایی اجرا می شود که مثلا به جای یک سخنران، ۲ نفر با هم دیگر یا حتی ۳ نفر یا گاهی اوقات بیشتر، مطالبی را باهم می گویند که به این سبک، تاک شو می گویند. یک متن از قبل هماهنگ شده را باهم هماهنگ می کنند؛ برای اینکه مستمعین خسته نشوند، ۲ نفر یا ۳ نفر اجرا می کنند و یکی از نکات مهم در تاک شو، این است که ارتباطی هم با مستمعین برقرار می کنیم. طوری صحبت می کنند که گاهی اوقات از بین مستمعین سؤال می کنند. مردم را وسط بحث می آورند. در واقع احساس مشارکت در بحث را به مستمعین می دهند.

از دیگر مراسم خوبی که خیلی موفق است، جشن میزهاست. یعنی به جای اینکه جمعیتی بنشینند و یک سخنران برایشان سخنرانی کند، سر میزهایی، بسته به امکاناتی که هست، میزها دو تا، سه تا، پنج تا، ده تا، بیست تا، هرچند مقدار که ظرفیت مجلس و امکانات برگزارکنندگان و تعداد مدعوین جواب می دهد. میزهای بزرگ می گذارند. یک نفر، دو نفر می نشینند. مدعوین می نشینند. پنج نفر، شش نفر، ده نفر می نشینند و راجع به امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف مطالبی که از قبل آماده شده است را با هم بحث و مذاکره می کنند. از آثار بسیار خوب این نحوه برگذاری جشن، این است که مردم چون در بحث مشارکت می کنند و به اصطلاح فیس تو فیس و رو در رو با هم صحبت می کنند و حرف می زنند، میزان اثرگذاری و اثرپذیری برنامه بسیار بالا می رود. حرف هایی گفته شود که به درد مستمع بخورد. البته باید مجری قوی باشد که متناسب با سؤالات مستمعین، بتواند خود را تنظیم کند و مجلس را پیش ببرد. البته آفت هایی هم دارد. گاهی اوقات یک نفر نخاله وسط بحث می افتد وحرف هایی را مطرح می کند که اصلا به موضوع مربوط نیست. یا یک نفر بحث مربوط هم طرح می کند ولی آنقدر طول می کشد که باقری از گردونه خارج می شوند. در اینجا باید مجری میز این زکاوت و زرنگی و توانایی را داشته باشد که ایشان را موقتا نگه دارد و بگوید من سؤالات شما را یا به کس دیگر ارجاع می دهم؛ مثلا به میزی که پاسخ به این سؤالات را داشته باشند و یا اینکه خارج از برنامه پاسخ دهد. برنامه که تمام شد، من پاسخگوی سؤالات شما خواهم بود. یک چنین آفت هایی وجود دارد که باید مقداری مراعات شود و دوستان قوی تری هم باشند که اگر مسئله ای پیش آمد؛ بتوانند کنترل کنند.

از دیگر برنامه هایی که بسیار موفق و خوب است، چیزی شبیه به میز است ولی به صورت غرفه. دو، سه غرفه مختلف برگزار می شود. در هر غرفه ده نفر، پانزده نفر، نهایتا بیست نفر می نشینند و یک بحث یک ربع تا بیست دقیقه ای را از گوینده می شنوند. در اینجا هم

باز سعی می شود که ارتباط دو طرفه باشد. این غرفه ها می توانند سه، چهار موضوع پشت سر هم باشند که در جمع بندی به یک نتیجه برسند. موضوعات غرفه ها می تواند مثل هم باشد، فرقی ندارد. این موضوع به تناسب مجلس است.

در مجالسی که به صورت سنتی برگزار می شود، یعنی مداحی و شعر خوانی و دکلمه و سخنرانی هست، می شود مسابقه هم برگزار کرد که توصیه اکید می شود. متأسفانه؛ متأسفانه در بعضی از مراسمی عمومی بزرگی می بینیم که جای وسیله و هدف عوض شده است! یعنی ما می خواهیم که از این مسابقه نتیجه ای بگیریم که مردم باز به امام زمان عجل‌الله‌تعالی‌فرجه‌الشریف نزدیک تر شوند. ولی با انتخاب نوع جایزه ها (مثلا سکه طلا، دوچرخه، ظرف های ارزشمند یا حتی ارزان) به این هدف نمی رسند. اینها دور از هدف ما هست. خب این جایزه ها و مسابقات، مسابقه و جایزه ای باشد که باز در جهت نزدیکی مردم به امام زمان عجل‌الله‌تعالی‌فرجه‌الشریف باشد. مثلا کتاب جایزه دهید. مثلا یک تابلو زیبا راجع به امام زمان عجل‌الله‌تعالی‌فرجه‌الشریف جایزه دهید. وقتی هم که مجری جایزه را اهدا می کند، درمورد آن جایزه حرف بزند. حرف هایی بزند که مجددا ارتباط با امام زمان عجل‌الله‌تعالی‌فرجه‌الشریف را یادآوری کند. به هر حال جوایز باید فرهنگی باشد. این طوری نباشد که مدعوین منتظر باشند که یک وسیله مادی جایزه بگیرند. بعد هم خوش و خرم که ما امشب اینقدر جایزه مادی بردیم! چه ارتباطی با امام زمان عجل‌الله‌تعالی‌فرجه‌الشریف دارد؟ این هم نکته ای است که می خواستم در بحث جوایز و مسابقات بگم. یا اگر مسابقه ای گذاشته می شود، مسابقه های سؤالات مثلا جک گونه نباشد. سؤالات هم باید در مورد حضرت باشد. شما می توانید قبل از جشن، اگر مدعوین محدود هستند، یک کتاب کوچک، یا کتابی را متناسبا برای همه مدعوین بفرستید و بگویید از این کتاب، در جشن مسابقه برگزار خواهد شد. مردم کتاب را بخوانند و به هوای جایزه، آنجا سؤالات را جواب دهند و در مسابقه شرکت کنند. از این قبیل ابتکاراتی که دوستان می توانند انجام دهند.

چند نمونه از جشن هایی را که مناسب برنامه نیمه شعبان هست را خدمتتان عرض کردم و نهایتا باز تأکید می کنم بر این که ما در این جشن ها، نباید خط هدف مان را گم کنیم و مجالس ما از یک مجلس تذکر، یادآوری و معنوی تبدیل (خدای ناکرده، خدای ناکرده، خدای ناکرده) تبدیل به مجلس لهو و لعب و یا مشابه مجالس لهو و لعب نشود. از شأن امام زمان عجل‌الله‌تعالی‌فرجه‌الشریف به دور است که دوستداران و شیعیان ایشان مجالسی را برگزار کنند که یا لهو و لعب باشد یا (خدای ناکرده) شبیه به مجالس لهو و لعب باشد. بگویند و بخندند و شادی کنند و دست بزنند و بعد هم نهایتا هیچی!

آفات جشن های نیمه شعبان:

سرفصل بعدی که خدمت تان می خواهم عرض کنم، این است که در جشن های نیمه شعبان آیا ممکن است که آفاتی هم بروز کند؟ بله. جواب قطعا مثبت است.

ببینید عزیزان! امام عصر عجل‌الله‌تعالی‌فرجه‌الشریف بر اساس وعده هایی که داده شده، وقتی که (ان شاءالله) اذن ظهور بگیرند از حضرت باری تعالی و قیام کنند، بساط همه گنهکاران و عوامل گناه را از روی کره زمین جمع خواهند کرد. در رأس آنها شیطان است. شیطان در ظهور امام زمان عجل‌الله‌تعالی‌فرجه‌الشریف کُشته خواهد شد. خب! این شیطان که اعلی عدو بنی بشر است و خداوند بارها و بارها ما را بر حذر داشته از شیطان، دشمن قوی ای است. خدا بنا به هر مصالحی که می دانسته به او قدرت داده و فرصت داده که هر کاری دلش می خواهد بتواند انجام بدهد و او تمام توان خود را به کار می برد، در درجه اول که ظهور امام زمان عجل‌الله‌تعالی‌فرجه‌الشریف ولو یک روز عقب بیفتد. چون یک روز عمر او طولانی تر می شود و در این یک روز می تواند چند نفر دیگر را هم گمراه کند و به گناه بکشد. بنابراین هر حرکتی، هر کاری، هر اقدامی که به نوعی در ارتباط با امام زمان عجل‌الله‌تعالی‌فرجه‌الشریف باشد و اسباب فرج آن بزرگوار را نزدیک کند، طبیعتاً برخلاف میل شیطان است و به قول معروف چوب لای چرخ این حرکت می گذارد و سعی می کند که این حرکت را از اثر بیندازد. اولین کاری هم که می کند، این است که آن حال معنوی و روحانی را بگیرد. چطور می شود؟ خب! امکان «ریا» در جشن های ما خیلی فراوان است. امکان «عُجب» خیلی زیاد است. یک نفر در جشن اقدامی انجام می دهد. حالا هرچه، هر کاری که کرده، مجری است، سخنران است، عوامل انتظامی جشن است، چای می دهد، خدمتگزاری می کند، هر کاری می کند؛ اول کاری که شیطان می کند، القای روحیه عُجب و ریا است. «این منم که طاووس علیین شدم»! «این منم که این خدمت را اینجا می دهم»! «چقدر زیبا سخنرانی کردم»! «چقدر زیبا مجری گری کردم»! «چقدر زیبا مداحی کردم»! «چقدر زیبا پذیرایی کردم»! «جشن ما بهتر از جشن دیگران بود»! «هیأت ما بهتر از آن هیأت جشن برگزار کرد» و... .

این دو، آفت مهمی است که متأسفانه گاهی اوقات گریبان عزیزانی که در برگزاری جشن ها سهیم هستند را می گیرد.

کسی که در این دام افتاد که دیگر نمی تواند روحیه امام زمانی به مردم منتقل کند. لذا بر حذر باشیم. یادمان باشد اینکه ما برای جشن نیمه شعبان کوچکترین قدمی برداریم، بزرگترین افتخاری است که امام عصر عجل الله تعالی فرجه الشریف به ما عنایت کرده. خداوند لطف کرده، ما را قابل دانسته و اجازه داده که در این مسیر قدمی برداریم. لحظه به لحظه باید شکرگزار خدا باشیم. ممنون خدا باشیم که ما را آدم حساب کردند. اجازه دادند در این جشن قدمی برداریم. هر کاری که باشد، فرقی نمی کند. باید نماز شکر به جا بیاوریم. باید هر لحظه به امام عصر عجل الله تعالی فرجه الشریف عرض کنیم یا صاحب الزمان! ممنونم که به من اجازه دادید این یک قدم کوچک را بردارم. در جشن شما یک میخ بکوبم. یک دسته گل در گلدان بگذارم. ممنون شما هستم. از اینجا تا آن کسی که می رود سخنرانی می کند. این افتخار را امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف می توانست به کس دیگری دهد. چرا به من داده؟ چرا به شما داده؟ می توانست به کس دیگری بدهد. مگر دوستداران امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف کم هستند؟ مگر دست امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف بسته است در اینکه برای خودش یاور انتخاب کند؟ نه لطف کرده، آقایی کرده، من و شما را انتخاب کرده تا در مسیر خدمتگزاری این بزرگوار قدمی برداریم. هر چقدر روحیه شکرگزاری و امتنان ما بالاتر باشد، شکر نعمت نعمتت افزون کند. امکان خدمتگزاری بیشتری را پیدا می کنیم. یادمان باشد. قبل از مراسم و بعد از مراسم به درگاه خدا شکر کنیم. به درگاه امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف سپاسگزاری کنیم. ممنون که به ما این فرصت را دادید. این جلوی آن عجب و ریا را می گیرد.

از دیگر آفات جشن، آزردن سایر نوکران حضرت است. وسط برنامه های جشن، عوامل به خاطر اینکه با یکدیگر اختلاف نظر و اختلاف سلیقه دارند، گاهی اوقات همدیگر را می آزارند. مواظب باشیم. هرکدام از کسانی که در این جشن دارند، خدمت می کنند، نوکران امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف هستند. اینها خدمتگزاران امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف هستند. اینها محترم هستند. کوچک یا بزرگ فرقی نمی کند. اگر سنشان بالا باشد که در نوکری حضرت ریش شان را سفید کرده اند، مویشان را سفید کرده اند. اگر جوان باشند، سربازان نوجوان امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف هستند. اینها قابل تقدیرند. قابل احترامند. نکند به خاطر یک اختلاف سلیقه کوچک در برنامه ها که وقتی برنامه ای دارد انجام می شود، معمولا در آن اختلاف نظر هست، کارها عقب جلو می شود، خدای نکرده نسبت هم دیگر رفتاری داشته باشیم که در شأن یک نوکر امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف و در شأن یک خدمتگزار امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف نیست.

از دیگر آفاتی که در جشن های امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف است، اسراف است. اسراف در هر چیزی. در مواد خوراکی، در مواد تزئینی، حتی به نظر من اسراف در وقت. مراقب باشیم آنچه که در نیمه شعبان و جشن ها مصرف می شود، به نوعی متعلق به امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف است. بانیانی که پول می دهند، این پول را برای امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف می دهند و باید در راه رضای امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف خرج شود. نباید اسراف شود. همینجا این نکته را بگویم؛ اگر پولی از بانی ای گرفته می شود، حواسمان باشد پول باید در همان جایی که بانی می خواهد، خرج شود. شخص بانی پول می دهد و می گوید من این پول را می دهم. برای جشن شیرینی بخرید. با این پول دیگر نمی توانید شام بخرید. با این پول دیگر نمی توانید میوه یا کتاب بخرید. مگر اینکه بانی اجازه دهد. یک شخص بانی پول می دهد فقط کتاب خریده شود. با این پول دیگر نمی شود شربت و شیرینی خرید. بعضی وقتا در انتهای جشن مقداری پول یا مقداری وسایل باقی می ماند. اینها را حتما باید با اذن بانی و اذن صاحبان این اموال هزینه کرد و یا احیانا برای سال های بعد و جشن های بعدی نگهداری کرد.

لیست بلند بالایی از این نوع آفت ها دارم که فکر نمی کنم الان فرصتی داشته باشیم که بتوانم همه را بیان و عنوان بکنم. چند نمونه را فقط اسم بردم.

یکی از آفت هایی که ممکن است در جشن های ما پیش بیاید، آزار صاحبخانه و همسایه ها است. به نام امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف می گوییم «جشن حضرت است دیگر!» خب ما بیدار هستیم، چه دلیلی دارد مثلا شبی که داریم برنامه محل را آماده می کنیم، تا صبح، همسایه ها یا صاحبخانه هم اذیت شود؟ لزومی ندارد. مراقبت کنیم. از مهمانان مان بخواهیم که: «تو را به خدا ماشین های تان را جلوی پارکینگ همسایه ها پارک نکنید». آفتی که در اکثر مجالس مذهبی ما هست. بارها من شاهد بودم افرادی را که ماشین در خانه آنها پارک شده، بیرون آمدند و ناراحتی شدید کردند که اگر این جشن مذهبی است، اگر مال امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف است، این اگر مال امام حسین عجل الله تعالی فرجه الشریف است؛ چرا مردم آزاری؟!

این فرهنگ را یاد بدهیم که مردم آزاری نکنند. مهمانان به نام امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف. اگر به مردم شربت و شیرینی و شام می دهیم، ظرف های آن را در خیابان، در کوچه، این طرف و آن طرف نریزند. زشت است که به نام جشن امام زمان عجل الله تعالی فرجه الشریف ، جشن مذهبی، بعد که جشن تمام می شود، سر تا سر کوچه پر از لیوان یک بار مصرف و ظرف های غذا و این حرف ها و انواع زباله های جشن باشد. ما نباید در جشن های مان مردم آزاری کنیم.

نباید خیانت در امانت کنیم. اگر وسایلی را از مردم امانت می گیریم، صندلی امانت می گیریم، ظرف امانت می گیریم، سیستم های صوتی و نوری و تصویری امانت می گیریم، باید به صاحبان آن سالم برگردانده شود. خدای ناکرده اگر صدمه ای خورد، حتما صدمه آن جبران شود. اینها را ببینیم و به جوان ترها هم یاد بدهیم که باید این اصول را رعایت کنند.

باز هم از این آفات هست که من فعلا از آن صرف نظر می کنم تا ان شاءالله در فرصتی دیگر، اگر فرصت بود، صحبت کنیم.

نحوه ارتباط با میهمانان جشن های نیمه شعبان:

سرفصل بعدی که در مورد آن صحبت می کنیم، این است که مهمانان ما که در جشن حضور پیدا می کنند، بعدا چگونه با آنها ارتباط برقرار کنیم؟

این سؤال، سؤال خیلی کلیدی و خوبی است. البته جشن تا جشن فرق می کند. یک وقت است شما در یک محیطی جشن را برگزار کردید که حاضرین آن محیط در طول سال هم با شما در ارتباط هستند. مثلا فامیل، همکاران، همکلاسی ها. اینها در طول سال با هم ارتباط دارند. یک وقت است نه! یک جشن عمومی برگزار می کنیم. افرادی را دعوت می کنیم که می آیند و دیگر هم آنها را نمی بینیم. در هر دو صورت یک اصل وجود دارد (ببینید عزیزان!) در جشن، اگر سخنرانی بیاید سخنرانی کند، بهترین سخنرانی را هم ارائه بدهد، مهیج ترین سخنرانی را هم ارائه بدهد، اثر آن محدود است. مدت کوتاهی اثر می گذارد. برای بعضی ها (مثل بنده حقیر) همین از مجلس که بیرون بیایم، همه را فراموش می کنم. بعضی ها یک روز، دو روز، پنج روز، یک هفته، دو هفته دیگر در ذهن شان می ماند و دیگر فراموش می شود.

آنچه که در این جشن به دوستان و به مدعوین منتقل می شود، چقدر زیباست که در طول سال، مرتب یادآوری شود. مثلا (امروز که دیگر امکانات آن خیلی فراهم است) از همین مدعوین بخواهند که به نوعی در گروه حضور پیدا کنند. حالا این گروه می تواند یک گروه در فضای مجازی باشد، می تواند یک گروه اینترنتی باشد، می تواند یک گروه ایمیلی باشد. انواع این گروه ها را می شود درست کرد و بانیان جشن، بعدا با اینها در ارتباط باشند. یادآوری کنند. در مراسم بعدی هم همین ها را مجدداً دعوت کنید.

اگر این کار را انجام دهید، می شود طرح و برنامه ریخت. شمایی که امسال با کمک دوستان تان جشن برگزار کردید، کاری کنید که سال بعد، بعضی از این مدعوین شما جزء برگزارکنندگان جشن باشند. حالا یا در همان جشنی که شما هستید، به شما کمک کنند یا خودشان مستقلا جشنی برگزار کنند. این بهترین نتیجه و راندمان است که مدعوین شما آرام آرام به سمت شما بیایند. در جمع شما قرار بگیرند و آنها هم خودشان جزء برگزارکنندگان جشن باشند. جزء کسانی باشند که سطح معرفت شان را راجع به امام زمان عجل‌الله‌تعالی‌فرجه‌الشریف مرتب ببرند بالا. آشنایی شان را با حضرت بیشتر کنند، معرفت شان را بیشتر کنند، اطلاعات علمی شان را بیشتر کنند تا به این ترتیب آرام آرام این فضای فرهنگ مهدوی (که اول عرایضم توضیح دادم) در جامعه گسترش پیدا کند.

امروزه این امکانات برقرار است. با ایمیل، مثلا با آدرس تلگرام یا گروه های دیگر می شود به راحتی با مستمعین ادامه ارتباط داشت. در طول سال برای آنها برنامه گذاشت، مطلب فرستاد، مطلب از آنها گرفت، سؤالات آنها را جواب داد. مثلا می توانید سایتی طراحی کنید، همه آنجا عضو شوند و سؤالات خود را مطرح کنند و شما به سؤالات آنها جواب دهید. به هر حال این ارتباط اگر حفظ شود، برای سالیان آینده شما در سال های بعد خواهید دید که چقدر راندمان و اثر برنامه ها افزایش پیدا می کند.

خط قرمزهای جشن های نیمه شعبان:

بحث بعدی (که ان شاءالله آخرین مطلب خواهد بود) در بحث خط قرمزهایی است که فرمودند در برگزاری نیمه شعبان باید مراعات کرد. حالا من عنوان آن را «خط قرمز» نمی گذارم، بلکه می گویم «پرهیزهایی که باید یک برگزارکننده جشن نیمه شعبان مراعات کند.»

عناوینی را برای شما به صورت خلاصه و مختصر می گویم. حالا اگر دوستانی مفصل تر بخواهند، بعدا می توانم مفصل تر در اختیار آنها بگذارم.

مثلا از عناوینی که مورد نظرم هست: «هیچ وقت در جشن های نیمه شعبان به بحث هایی که مورد اختلاف بزرگان و مردم است، وارد نشوید». بحث هایی مثل «علائم ظهور»، بحث هایی مثل «رجعت»، بحث هایی که گنگ است و مردم و بزرگان در آن اختلاف نظر دارند. اینها را در سطح جامعه مطرح نکنید. بعضی از بحث ها راجع به امام زمان عجل‌الله‌تعالی‌فرجه‌الشریف است که ممکن است خدای نکرده در ذهن مردم شبهاتی

را ایجاد کند. لزومی ندارد اینها را مطرح کنیم. اینها را باید گذاشت برای همان مجالسی که اختصاصیِ اهل فن آن هست. بحثِ اختلافی را مطرح نکنید. مردم را سمت و سو ندهیم به سمت این که بروند دنبال خواب و رؤیا و مکاشفه و از این حرف ها. چقدر جامعه ما در این سال های اخیر از اشاعه این فرهنگ، صدمه خورده است؟ چقدر با این ابزار، شارلاتان هایی سر مردم کلاه گذاشتند؟ «من خواب دیدم که فلان»، «در رؤیای صادقی دیدم که به من گفتند که به شما بگویم مثلا فلان پول را خرج کنید» یا «من ارتباط دارم با حضرت»؛ اینها همه اش حرف هایی هست که یک غاز هم نمی ارزد و به هیچ وجه دنبال آن نباید رفت. من منکر رؤیای صادقه نیستم؛ ولی رؤیای صادقه به این آسانی ها در اختیار مردم گذاشته نمی شود. اساسا از این فرهنگ دوری کنیم. ما برای اثبات امام زمان مان عجل الله تعالی فرجه الشریف و اثبات حقانیت ایشان نیازی به خواب و رؤیا و مکاشفه نداریم. آنقدر استدلالات قوی و محکم عقلی و نقلی وجود دارد که ما را بی نیاز کند. شاید در اسلام موضوعی بیش از مهدویت در آن صحبت نشده و مطلب نوشته نشده و کتاب نوشته نشده است. نیازی نداریم به این حرف ها، لذا در جشن های خود از این مطالب مطرح نکنیم.

خدای ناکرده، خدای ناکرده، جشن های ما نباید آلوده به چیزهایی که شبهه شرعی دارد، شود. مداحی هایی که شبهه ناک است، حضور خانم ها و آقایانی در محیطی که (خدای ناکرده) احتمال حرام است، شبهه ناک است. اگر مقدور نیست که ما مجلس مان را، خانم ها و آقایان را از هم جدا کنیم، حداقل می توانیم که در دو برنامه برگزار کنیم. آقایان جدا، خانم ها هم جدا. خدای ناکرده مجلس ما تبدیل به مجلس گناه نشود. نباشد که به خاطر برنامه جشن نیمه شعبان، مثلا بچه هایی که کار می کنند، زحمت می کشند، نمازشان یا آخر وقت بیفتد یا خدای ناکرده قضا شود. بارها من دیدم، دوستانی شب تا نصف شب، تا نزدیک های سحر کار می کنند، زحمت کشیدند، می خواهند دکور بزنند، صبح نماز آنها قضا می شود. به خاطر یک مستحب، یک واجب از آنها فوت شده است.

در بخشی از عرایضم توضیح دادم؛ خدای ناکرده رفتار ما با کسانی که در همین جشن خدمت می کنند، طوری نباشد که باعث رنجش صاحب الزمان عجل الله تعالی فرجه الشریف شود.

سعی کنیم که شبهه و شبهه قوی در مجلس طرح نکنیم. اگر هم شبهه ای طرح می کنیم، اولاً عنایت داشته باشید این شبهه ای باشد که مورد سؤال اکثر مردم است و ثانیاً جواب آن را به قدر کافی طوری بدهیم که مطمئن بشویم که همه شنوندگان قانع شدند. این طور نباشد که مستمعی، شبهه ای را بشنود و از جواب آن قانع نشود و عوض این که در جشن ما چیزی یاد گرفته باشد، شبهه ای به شبهات او اضافه شود و از مجلس بیرون برود.

ورود در بعضی از مسائل اجتماعی، در جشن نیمه شعبان که باعث اختلاف بین مردم می شود، لزومی ندارد. در مجلس ما ممکن است افراد با فکرها و ایده های مختلف باشند، با گرایش های مختلف باشند. نباید وارد بحثی بشویم که عده ای را خوش بیاید، عده ای بدشان بیاید.

مجالس را خیلی طولانی نکنیم که مردم خسته شوند. مردم آمدند که بهره ای ببرند، نباید آنها با خستگی از مجلس بیرون بروند.

وقت شناس باشیم و سعی کنیم که برنامه های ما به موقع انجام شود. اگر گفتیم «برنامه ساعت هشت شروع می شود»، هشت شروع شود. نگذاریم هشت و نیم، یک ربع به نُه شروع کنیم. حداکثر ده دقیقه تأخیر که آن تأخیر هم حتما مجری عذرخواهی کند. سرِ موقع هم تمام شود. اگر قرار است ده تمام شود، تا یازده طول ندیم به خاطر دیر آمدن و شام و چه و چه و چه. مردم به موقع بیایند و به موقع هم بروند. ما مسلمان ها بیش از سایر ملل، شایسته مراعات نظم هستیم و باید نظم را مراعات کنیم.

السلام علیکم و رحمة الله و برکاته